

TANIA ANTON

Povestiri cu taximetriști

Traversez, deci exist! Acesta era, până nu de mult, mesajul meu adresat taximetriștilor care goneau mâncând pământul – întotdeauna în direcția în care voiam eu să merg și, absolut întotdeauna, când eu mă aflam pe trotuarul de vizavi. Mă grăbeam să traversez și să le ies în față și îmi și imaginam cum ei or să oprească, eu îmi voi trage sufletul, grăbită să le mulțumesc pentru amabilitate. Credeam sincer că voi ajunge repede și în condiții cât de cât acceptabile oriunde îmi doream să ajung. Ce mai, to make a long story short, eram suficient de tânără și de nesăbuită încât să mă pun în pericol pentru a mă face remarcată de acești zei ai drumurilor locale. Suficient de disperată pentru a-i convinge că merit și eu să ajung acolo unde aveam treabă cu ajutorul – plătit, desigur, și cu asupra de măsură încă – al Lor, al Stăpânilor de taxiuri.

Am renunțat și, cum prindeam câte unul, încercam să mi-l fac prieten: nu coboram înainte de a primi o carte de vizită a firmei pentru care lucra sau un cartonaș pe care citeam, apoi, siderată, **ghiorge** 0730xxxxxx

De ce scriu eu despre taximetriști?

Pentru că acești Stăpâni ai Universului nu mă văd întotdeauna. Ba chiar uneori nici măcar nu mă aud. Așa că, în fericita eventualitate ca barem unul dintre cei care citesc, sau aud despre disperarea unui client ce vrea să capete existență fizică, materială, corporalitate și pentru cei care conduc taxi-uri, voi avea și eu șansa de a exista și pentru el. Mi s-a întâmplat de sute de ori – și, dealtfel, sunt convinsă că acest lucru a stat la baza degradării până la completa dispariție a ceea ce contemporanii mei mai occidentalizați numesc **self-esteem** – să aștept în arșiță, pe ploaie sau ninsoare, la amiază sau în miez de noapte, o mașină care să mă ducă acasă ori unde aveam treabă. Cu tensiunea 190_110, cu pulsul mărit peste 100, cu dinții clanțănindu-mi sau cu blugii înghețați, ca table, pe mine de la zloata de pe trotuare, mă bucuram ca un copil în fața ghetuțelor pline cu dulciuri că Există Moșul! atunci când zăream un taxi. Unii păreau a fi complet nevăzători la semnele făcute de mine cu brațele întinse spre drumul pe care ei veneau. Multă vreme chiar m-am gândit serios că s-ar putea să fiu din spița Omului Invizibil și le-am acordat circumstanțe atenuante celor care mă ignorau complet. Mă împăunam, în sinea mea, că sunt altfel, deosebită, specială, că pot trece nevăzută pe lângă cei pe care nu aveam poftă să îi întâlnesc, că mă puteam chiar strâmba la tinerii care vorbesc urât sau scuipă pe trotuar, că – să fi vrut eu – aș fi putut chiar să le aplic o corecție, să îi trag de urechi, de exemplu, când îi insultă pe semenii lor. Da. Eram chiar pe punctul de a-mi face un plan pentru un program de re-educare a studenților de pe Colină, căci ei mi se păreau cei mai accesibili. Doar îi vedeam în fiecare zi preț de câteva ore... N-aveam cum da greș! Trebuia numai să aflu exact care erau orele la care deveneam complet invizibilă și totul era gata, ceva detalii de pus la punct la fața locului și... cred și acum că aș fi putut face o mică schimbare în atitudinea tinerei generații. Dar n-a fost să fie! Tot prietenii mei, taximetriștii, mi-au arătat că mă înșel, că nu sunt cu nimic specială, că nu sunt chiar de tot invizibilă și, cu atât mai puțin vulnerabilă. După ce am fost la un pas de a sfârși sub roțile unor taxiuri, în câteva dintre încercările mele de a-mi dovedi că sunt cu adevărat invizibilă la anumite ore, mai ales la cele cu trafic intens,

m-am consolată cu gândul că sunt o urmașă imperfectă a Omului Invizibil, că numai graba secolului în care m-am născut e de vină că așa m-a lăsat pe lume Creatorul meu, că nu sunt complet invizibilă și de neatins. În trufia mea, la acel moment, începusem să părăsesc trotuarul în încercarea de a opri vreo mașină și mă avântam spre mijlocul străzii. Câteva injurături, oarece amenințări și chiar niște haine șterse de taxiurile mai iuți la mână m-au lecutit de această iluzie. Ei bine, nu sunt nici invizibilă – și asta nu ținea de niciun interval orar, căci verificasem prea de multe ori pentru a greși – și nici de neatins, așa cum stau măturie, încă, unele julituri la nivelul tibiei drepte și o vânătaie la genunchiul stâng.

1. The Master of the Universe sau Cum l-am întâlnit pe Sherman McCoy

Nu știu ce om cu mintea întregă s-ar apuca să scrie despre cei pe care Tom Wolf, după o scurtă dar atentă privire asupra vieții lor profesionale – i-ar așeza, fără doar și poate, printre the Masters of the Universe/ Stăpânii Universului (adică... setul de păpuși din plastic cu înfățișări fie caraghioase, fie oribile, fie ceva definit pe axa și-și... care dădeau chip zeilor nordici sau unor vajnici și nepieritori războinici al căror nume e Dracon sau Mangelred...). Pentru ei totul este posibil, forța sau ascuțimea minții lor par a fi nelimitate. Și, de fapt, pentru mulți dintre ei este perfect adevărat că au calități/ trasături de caracter absolut neobișnuite și adesea nelimitate, după modestele noastre cunoștințe de muritori. Diferența e că aceste trăsături se pot încadra în ceea ce alții numesc cu un singur termen: TUPEU. Cui îi pasă de taximetriștii cu tupeu? Mai ales într-un oraș unde te poți întâlni cu respectivele personaje zi de zi?

Nu, niciun om întreg la minte nu și-ar pierde vremea cu așa ceva. Numai că eu nu sunt om, ci sunt mămică, așa cum bine m-a caracterizat fiu-meu pe când avea foarte puțini ani, dar foarte multă inspirație. Așa că mă voi hazarda în această încercare de a vă preveni pe voi, toți care mai mergeți, de voie-de nevoie, cu taxiul, că nu aveți un șofer oarecare alături de voi, ci un Stăpân al Universului, căruia pe loc trebuie să îi și arătați respectul cuvenit, să nu vă pună... cine v-ar pune să îl contrariați, dacă nu vă place să umblați pe jos prea mult.

De cum m-am urcat în mașina Logan, de culoare albă, adică în primul taxi din șirul luuung al celor care își așteptau clienții, am mirosit eu că treaba avea să se termine rău. Evident, pentru mine.

Drept e că ziua era plină de lumină și chiar de oarece căldură, deși eram la sfârșitul lui septembrie. Cu toate acestea, când șoferul a pornit scrâșnind roțile mașinii, l-am rugat – ce rugat! aproape m-am milogit – să închidă barem una dintre ferestre ca să nu mă ia curențul, la modul propriu... A făcut urechea surdă, cum se zice în popor, și mi-a adresat un UNDE? care m-a redus la propoziția monomembră RECTORAT și atât. Mi-am dat imediat seama că bine făcusem atunci când decisesem să nu repet rugămintea cu închisul geamului. Sherman McCoy al meu își aprinse o țigară incredibil de puturoasă și-mi suflă în față vâlătuci groși de fum odată cu întrebarea care mi-a fost fatală: Sînteți profesoară? Mândră de profesia pe care mi-o alesesem cu mai bine de 20 în urmă, am răspuns Da. Până acolo mi-a

fost! Stăpânul Universului care stătea în stânga mea a răbufnit. A dracului tagmă de lași ce sințeti! L-ați dat jos pe Iliescu! Băă! Trebuia să-l lăsați, nu să ne dați pe mâna ăstora, că uite ce ne-au făcut!! Io am fost șef în Tractoru și uite ce-am ajuns... Că așa ați vrut voi, intelectuali! Las că mi-a zis mie fi-miu, că-i ofițer la Securitate, ce proști sînt intelectuali... Da și el e un prost, că îl conduce nevasta... Muierea dracului! Da, domle, uite ce-am ajuns!!

Am amuțit. Nu înțelegeam nimic. În 30 de secunde îi aflasem povestea vieții, ba chiar și pe cea a fiului lui... Nu făcusem nimic reprobabil, după mintea mea, eram, cum ne plăcea să glumim între prieteni, în țara mea și cu partidul meu la putere și, totuși, suportam mitocănia maximă a unui tată de securist, misogin pe deasupra (după întâmplarea aceasta, pot spune, fără teama că greșesc, că am ajuns să-i miros pe cei care sunt rude de securiști până la gradul 3, de departe, în cazul în care cască gura și rostesc ceva...).

Am încercat, timorată evident, să mai apăr ceva din stindardul dăscălimii, stindard atât de flendurit de către taximetristul fost șef. Știți, noi, profesorii nu facem politică în sălile de curs. Dumneavoastră aveți voie să faceți propagandă unuia sau altuia dintre partide în timpul serviciului? Pe Dumneavoastră vă lasă șeful să insultați clienții? Aveți drapelul roșu cu 3 trandafiri arborat pe capotă? Ce ați zice dacă v-aș spune ca sunt tovarășă de-a lui Iliescu? Nu că aș fi... dar ați putea face gafe... Opriți, vă rog! Educația nu-mi permite să vă răspund cum ați merita și prefer să merg pe jos mai departe.

I-am întins banii cu spaima cea mare în suflet, să nu cumva să ni se atingă degetele... Nu voiam să mă atingă nici măcar un milimetru o mână a unui astfel de individ... Precipitată, dar demnă, i-am smuls și bonul din mână și atunci s-a produs dezastrul. Am simțit un vârful de deget atingându-mi mâna pe când smulgeam bonul... Mi s-a făcut fizic rău și abia m-am târât până pe cea mai apropiată bancă din stația de la Parc. Aer!! Aer!!

Cu ce învățăminte m-am ales eu din toată povestea? 1. Să nu mai urc în taxi înainte de a arunca o scurtă privire șoferului sau, în cel mai rău caz, dacă mă grăbesc și trebuie să iau taxiul condus de vreun Sherman McCoy sau Dracon, să nu mă așez niciodată, dar absolut niciodată, alături de șofer, ci numai pe bancheta din spate, lucru care face, totuși o diferențiere și îmi oferă și avantajul de a fi cu ochii pe șofer tot timpul. 2. Să nu mai răspund provocărilor la dialog ale șoferilor cu atâta inocență, mai ales dacă sunt fumători, căci aceștia sunt absolut imprevizibili și, majoritatea, colerici.

3. Să las naibii bonurile șoferilor antipatici! Mai bine să facă ei evaziune fiscală, decât eu dischinezie biliară!

SPEED TAXI CU KEANU REEVES

Mașina asta era cu totul specială: nu era un Logan. Era o marcă străină, cred că franțuzească și culorile i se amestecau pe una dintre portiere în așa fel încât te duceau cu gândul la un atelier de reparații auto specializat în modele exotice, tribal, posibil al civilizației Maori. Cât despre dimensiuni, taxiul meu avea lungimea sensibil mai mare decât cea a mașinii naționale și un spațiu interior cu un confort mult peste ceea ce credeam că meritam eu, până atunci: banchetele erau acoperite cu piele beige (sau, probabil, cu un înlocuitor de calitate mult mai bună decât eram eu în stare să descopăr). Nu avea odorizant agresiv și – alergică fiind la astfel de produse – i-am mulțumit proniei pentru că mă lăsa încă o zi în viață fără Aerius sau Claritine.

Șoferul era un tinerel brunet foarte amabil și, cum aveam să descopăr în scurtă vreme, destul de cultivat.

Dar ceea ce mi-a atras imediat atenția, după înfățișarea curățică a taximetristului, a fost un display despre care, pînă atunci crezusem că folosește pe post de GPS, dar pe care se vedea acum un stol de

porumbei fâlfâind din aripi. Display-ul era așezat fix pe bord, în partea dreaptă a taximetristului, ceea ce făcea – după naiva mea opinie – imposibil scenariul cu **Șoferul de taxi care se uită la film în timp ce conduce**, cu excepția situației în care respectivul personaj suferea de un strabism grav și ar fi putut vedea drumul din fața ochilor numai ținând capul întors către dreapta.

Nedumerirea mea a fost atât de vizibilă, încât tănărul a răspuns – aproape instantaneu – întrebării pe care nici nu apucasem să i-o adresez...

Da, am să-l opresc imediat... Dar, știți, am citit o recenzie (Hopa! Un educat în toată puterea cuvântului! Nu auzisem termenul *recenzie* decât între colegii de la Universitate și prietenii care lucrau prin edituri, la reviste etc. Era ca și cum doamna care face curat în scara blocului m-ar fi oprit să îmi vorbească despre quasari). Cel care a scris-o a insistat asupra acestei scene spunând că este o realizare de excepție...

Pornise, între timp, iar mușchii mei erau deja contractați la maxim, se puteau rupe de-a dreptul de teama unei nefericite întâmplări, a unei ciocniri cu un alt șofer împătimit cinefil.

Ce mai încolo și încoace, am simțit chiar fiorul morții dând târcoale mașinii, pentru o fracțiune de secundă. Da, al morții, zău! Nu mă înșelam prea tare: poate că nu era al morții mele, dar era totuși al unei morți, cea a Annei Boleyn. Șoferul urmărea un re-make recent al vieții mamei Elisabetei!!!!

Aș vrea numai să văd scena aceea și îl închid. Scria, în recenzie, că până și călăul a fost impresionat de soarta ei și acest lucru se vede, nu?!

Da, da, se vedea... Secura cobora lent, mult prea lent pentru cineva care se teme pentru propria viață și se roagă, Doamne, cum am ajuns! – să-i taie gâdele capul mai iute Annei celor 1000 de zile și să ajungem vii și nevătămați pe Colină, sau măcar în centrul orașului, că până acolo drumul e mai drept, pericolul de accident mai mic...

Dar secura părea că are și ea o voință proprie care se împotriva dorinței mele și chiar și celei a lui Henry al VIII-lea: cobora încet, dar încet-încet de tot. Scena cu secura a fost întreruptă de imaginea reginei red-headed. Femeia, cu chipul delicat și părul arămiu căzut ușor într-o parte, cu capul pe butuc, își îndreptă ochii spre mine, ca într-un reproș mut vizavi de ticăloșia grabei mele de a o vedea descăpățanată. Apoi privirea i se ridică, atât cât îi permitea poziția incomodă, către hulubii ce zburau deasupra. Cameramanul a avut generozitatea să ne mai arate o dată porumbii în zbor, folosind de data asta cadrul cu un singur porumbel. Aha... metaforă vizuală... Acesta dispăru apoi și am revăzut secura în lina ei cădere... Poate acum?! Nu... Acum vedem capul acoperit cu glugă al călăului. Comasiunea se poate citi – pentru un privitor avizat ca mine – și din pliurile capei și din unghiul format, pe stânga, de o parte din glugă. Evident, și șoferul meu era privitor avizat și a exclamat, întorcându-se ușor spre mine, adică în spate: Extraordinar! Ați văzut ce imagine formidabilă?! Da, da, da! Am băiguit eu, speriată, dar și sensibilizată în același timp de frumusețea imaginii și de entuziamul cinefilului de la volan. Chiar mi-am adus aminte și filmul pe care îl văzusem cu mulți ani în urmă, cu Genevieve Bujold sau Page cred, în rolul Annei.

Tăișul securii a lucit în soare pentru o clipă, crescându-mi panica la posibilitatea orbirii taximetristului și așa destul de neatent la drum... Dar, nu, nu s-a întâmplat nimic dramatic și ne aflam deja foarte aproape de Corpul P al Universității. Ce repede a trecut timpul!!! Am pornit, din nou. Evident, cu imagini care se repetau, cu momente cam prea lungi, acum trenează totul, nu mai există tensiunea care mă panicase cu câteva minute în urmă. Sunt aproape relaxată, nu mai strâng pumnii pe marginea banchetei, mușchii spatelui

par a se fi relaxat și ei. Secura a coborât mai aproape de gâtul femeii – gluga – chipul Annei – imaginea coșului – capul Annei, de unul singur în cădere spre coș – și, da, porumbelul... porumbelul al cărui zbor cu aripile larg deschise a încheiat scena.

Așa cum promisese, șoferul a închis display-ul și eu am rămas cu niște regrete: nu știam dacă acesta era și finalul filmului, nu aveam habar cine era actrița din rolul principal, nu ștam cine și când a făcut filmul... Dar, cum ne apropiam de destinație, nici nu m-am obosit să întreb ceva. Cine știe câte amănunte mi-ar mai fi dat eruditul meu șofer.

Dar împrietenirea mea cu taximetriștii a început cu mult înainte ca eu să le devin clientă. Încă de pe vremea când, mult mai tânără și cu picioarele întregi, aveam curaj să șofez și iarna, pe gheață cu cauciucuri de vară (nu, nu din inconștiență, doar că, pe vremea tinereții mele, nu existau mult căutatele azi cauciucuri de iarnă), prin nămeți fără lanțuri (a căror obligativitate se aplica doar la camioane, cred) etc.

Cunoștințele mele tehnice legate de autoturisme nu ar face pe nimeni să moară de invidie. Și când spun asta îmi vine în minte o întâmplare ce s-a petrecut în mijlocul uneia dintre intersecțiile importante din Brașov, într-o zi extrem de geroasă, zi în care până și unor milițieni li s-a făcut milă de mine, dară-mi-te unui taximetrist! Dacia mea refuza să mai plece de la stopul care se făcuse, pentru a treia oară, verde. Cei care așteptau în spatele meu au început, delicat, să mă îmboldească: Ce e, doamnă, nu vă place culoarea?

Hai, pleacă odată, cucoană! etc. Motorul meu nu voia și pace să le facă pe plac! Pe lângă mine se prelinge o mașină a Miliției. Oprește chiar în fața mea și din ea coboară două chipie albe, de la Circulație. Unul dintre chipiele albe se îndreaptă spre mine și mă întrebă de sănătate. Adică, așa vine vorba, că el m-a întrebat de sănătatea mașinii, de talon, de inspecție tehnică a.s.o. Îmi ia apoi locul la volan și își flexează mușchiul de șofer profesionist. Dacia mea rămâne mută, surdă,

de neclintit. (Drept este că și cea pe care scria Miliția tăcea mâl, facea urechea surdă, stătea cuminte unde se oprise inițial.) Doamnă, trageți-o pe dreapta că ați încurcat circulația de tot cu mașina asta! Și eu, în gând, Că a voastră o fi mai brează! Și aici intervine șoferul de taxi pe care îl voi numi de acum încolo Salvatorul. Haideți, doamnă, că vă ajut io s-o-mpingem! Așa că, un milițian, un trecător cumsecade și Salvatorul meu au reușit să urnească mașina mea și să deblocheze parțial intersecția în care Miliția se străduia, fără succes, să pornească. Odată rezolvată problema cetățenei TA, milițianul de bine și-a pus câtă brumă de forță îi mai rămăsese, în slujba instituției care-l remunera. Moartă de rușine că, nu numai că blocasem ditamai intersecția, dar mai și zădărnisisem cine știe ce misiune importantă a Miliției (așa mi-a aruncat cel de-al doilea chipiu, din zbor: Dacă nu opream să vă ajute colegu', acum eram la Holbav!) mi-am îndreptat privirea rugătoare către Salvator: Fiți amabil, puteți să mă ajutați? Nu știu ce are...

SALVATORUL (da, da, nu vă mirați, cu majuscule acum!) se apropie, deschide capota se uită, trage de ceva piese, apasă altele și mă lămurește: aveți apă în benzină și s-a format un dop. Trebuie să mai așteptați să se topească. Apoi intră în mașina mea, studiază puțin bordul, iese și începe să râdă. Da, cred că nu mai aveți nici benzină... sau e stricac indicatoru'? Rușine dublă pe capul meu. SALVATORUL are, însă, și soluția. Are în portbagaj o damigeană de 5 litri. M-a dus până la benzinăria din spatele Magazinului Universal + cea mai apropiată, evident – am cumpărat cu ajutorul lui 5 litri de benzină, m-a dus înapoi la locul unde lăsasem mașina mea și, astfel, m-a salvat! Inutil să mai spun ce mâini înghețate, ce picioare bocnă aveam. Tălpile m-au ascultat și au apăsă pedalele conștiințioase. Am pornit... Am chiuit de bucurie preț de vreo trei sute de metri. Apoi m-am blocat. Lângă mine mergea și mașina pe care Miliția o scosese pe traseu în calea mea. Cele două chipie albe, cu cearceaf – cum le mai ziceau băieții – s-au uitat la mine și au surâs condescendent. Femeie la volan! și-or fi zis ei.

